

A Régiók Bizottsága véleménye – Negyedik jelentés a gazdasági és társadalmi kohézióról

(2008/C 53/02)

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

- megállapítja, hogy bár az Európai Unió folyamatos haladást ér el a különbségek csökkentésében, továbbra is léteznek fejlődésbeli egyenlőtlenségek, és Európának új kihívásokkal kell szembenéznie (pl. globalizáció, demográfiai változások, éghajlatváltozás stb.) mind helyi, mind regionális szinten,
- úgy véli, hogy a kohéziós politikának – horizontális megközelítése miatt – továbbra is kulcsfontosságú szerepet kell játszania a fejlődésbeli lemaradások felszámolásában, illetve a helyi és regionális versenyképesség erősítésében,
- meg van győződve arról, hogy a reformszerződés ratifikálását követően a területi kohézió nagyobb súlyt kap majd a kohéziós politikán belül és az egyes szakpolitikákban is,
- felkéri az Európai Bizottságot, hogy a gazdasági, társadalmi és területi kohézióról szóló 5. jelentésben foglalkozzon a kohéziós politika emelőhatásaival, és terjesszen elő átfogó koncepciót az EU-politikák és a kohéziós politika közötti jövőbeli kölcsönhatásokról,
- felajánlja segítségét az uniós intézményeknek, illetve a helyi és regionális szereplőknek az európai kohéziós politika jövőbeli irányvonalára vonatkozó javaslatok kidolgozásában.

Előadó: dr. Michael SCHNEIDER (DE/EPP) Szövetségi és európai ügyekért felelős államtitkár, Sachsen-Anhalt tartomány képviselője a szövetségnél

Referenciaszöveg

Negyedik jelentés a gazdasági és társadalmi kohézióról

COM(2007) 273 final

Politikai ajánlások

A RÉGIÓK BIZOTTSÁGA

1. a gazdasági és társadalmi kohézióról szóló negyedik jelentés eredményeit látva megerősítve érzi magát abban a nézetben, hogy az európai kohéziós politika a szolidaritás elvének egyik tartóoszlopa és az európai integrációs folyamat sikerének lényeges tényezője;

2. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politika horizontális megközelítésével aktívan hozzájárul a különbségek csökkentéséhez és a helyi és regionális önkormányzatok esélyegyenlőségének erősítéséhez Európában, és kéri, hogy ez a politika ezért a jövőben is központi szerepet játsszon a fejlődésbeli lemaradások felszámolása és a helyi és regionális versenyképesség erősítése során;

3. üdvözlözi, hogy a jövőben a kohéziós politika az eddigieknél nagyobb mértékben foglalkozhat majd a területi kohézió kérdéseivel is, és kéri, hogy a területi kohéziót tekintve aktívan használják ki az Unió munkamódszereiről szóló leendő szerződés által biztosított új lehetőségeket;

4. felkéri az Európai Bizottságot, hogy a gazdasági, társadalmi és területi kohézióról szóló 5. jelentésben foglalkozzon a kohéziós politika emelőhatásaival, és átfogó koncepciót terjesszen elő az EU-politikák és a kohéziós politika közötti jövőbeli kölcsönhatásokról;

5. felajánlja, hogy a helyi és regionális szereplők széles körű bevonásával és a jelenlegi helyzet átfogó értékeléséből kiindulva együttműködik és támogatást nyújt az európai kohéziós politika jövőbeli kialakításáról szóló javaslatok kidolgozásában;

Részletes vélemény

6. mivel az Európai Bizottságnak az EK-Szerződés 159. cikkében foglalt feladata értelmében háromévente jelentést kell készítenie az európai gazdasági és társadalmi kohézióról;

7. a kohéziós jelentések múltban játszott központi szerepét méltányolva a kohéziós politikáról folytatott vitában és a kohéziós politika fejlesztésében;

8. annak tudatában, hogy az Európai Bizottság által 2007. május 30-án előterjesztett Negyedik jelentés a gazdasági és társadalmi kohézióról nagyban hozzájárult az európai kohéziós politika jelenlegi állásához, és a regionális politika jövőbeli kialakításáról szóló vita kezdetét jelenti;

9. annak tudatában, hogy a strukturális politika jövőbeli kialakításáról szóló vita szorosan összefügg majd az Európai Bizottságnak az EU jövőbeli pénzügyi reformjához szeptemberben benyújtandó kérdéslistájával;

10. felismerve, hogy ezáltal most még nem arról van szó, hogy a jelenlegi adatok alapján elhamarkodott következtetéseket vonjanak le a 2013 utáni kohéziós politikával kapcsolatban, hanem inkább arra van szükség, hogy a vitát a Régiók Bizottsága és egyéb európai intézmények részvételével ésszerűen strukturálják, közös együttműködési és vitafórumokat hozzanak létre és a vitát fokozatosan előrevigyük;

A kohéziós politika többletértéke

11. egyetért az Európai Bizottság azon kijelentésével, hogy az európai kohéziós politika többletértéke nemcsak az elmaradottabb régiókban történő növekedés és foglalkoztatás ösztönzésében jelentkezik, hanem több szempontból is kedvező hatással van a programozásra, a végrehajtásra, a helyi és regionális szereplők bevonására, valamint az adminisztratív kapacitások erősítésére;

12. az európai kohéziós politika többletértékének átfogó megjelenítését kiemelt feladatnak tartja, hogy ezáltal a jövőben is biztosított legyen a kielégítő és hatékony, európai szintű kohéziós politika;

13. sajnálattal állapítja meg, hogy a kohéziós jelentés nem támaszkodott a Régiók Bizottságának és az Európai Parlamentnek a kohéziós politika fellendítő hatásairól írt átfogó elemzéseire. Ezekben a véleményekben elsőként dolgoztak ki keretet arra, hogy képet adjanak az európai kohéziós politika többletértékének különböző vetületeiről. A Régiók Bizottsága szerint a kohéziós politika fellendítő hatásáról írt előzetes véleménye alkalmas tartalmi keretet jelent az európai többletérték egységes értékeléséhez;

14. ezért felszólítja az európai intézményeket, hogy a további vita során állapotodjanak meg a kohéziós politika európai többletértékének meghatározására szolgáló közös koncepcióban;

A tagállamokban tapasztalt gazdasági, társadalmi és területi helyzet, illetve tendenciák

15. a tagállami gazdasági, társadalmi és területi tendenciák átfogó elemzését a kohéziós politika értékelését és jövőbeli kialakítását lehetővé tevő egyik paraméternek tartja;

Gazdasági kohézió

16. utal rá, hogy az egykori kohéziós országokban (Spanyolország, Görögország, Portugália és főképp Írország) végbement gazdasági fejlődés látványos eredményekhez vezetett. Írország például a folyamatosan magas növekedési rátájának köszönhetően olyan tagállammá nőtte ki magát, amely ma az Európai Unió második legnagyobb egy főre eső GDP-jével rendelkezik;

17. kiemeli azt a gyorsaságot, amely az Európai Unió új tagállamai közül néhány felzárkózását jellemezte. A három balti állam 1995 és 2005 között például meg tudta kétszerezni GDP-jét;

18. üdvözlí, hogy a régiók leggazdagabb és legszegényebb 20 %-a közötti különbség az 1995-től 2004-ig terjedő időszakban 4,1-szeresről 3,4-szeresre csökkent. A Régiók Bizottsága ugyanakkor rámutat, hogy az érintett, kevésbé gazdag régiók 1995-ben még nem voltak EU-tagok és a fent leírt társadalmi-gazdasági egyenlőtlenségek az Európai Unión belül az EU-bővítés hatására jelentősen megnövekedtek;

19. kiemeli, hogy 1995 és 2005 között az EU-15 tagállamainak összesen 5 régiója mutatott fel, a 75 %-os küszöböt átlépő GDP-je ellenére negatív gazdasági növekedést. Ugyanebben az időszakban az EU összes fővárosa, a németet leszámítva, fenntartotta vagy növelte a nemzeti GDP-hez való hozzájárulását;

20. utal a kohéziós jelentés megállapításaira, amelyek szerint a kiegyenlítődési folyamat az újonnan belépett államok magas növekedési szintje ellenére akár 20 évig is eltarthat, mielőtt azok túllépnék a közösségi GDP 75 %-os küszöbét. Ám ez a menetrend csak akkor tartható, ha a gazdasági fejlődés kedvezően alakul;

21. ebben az összefüggésben az Európai Bizottsággal együtt reméli, hogy az egy főre jutó GDP vonatkozásában az új tagállamok jelenlegi növekedési pályája fenntartásával a 12 államból 2016-ra 6 elérheti az EU-átlag 75 %-os küszöbét.

22. tudomásul veszi a kohéziós jelentés megállapítását, amely a kohézió hiányát a termelékenységi és a foglalkoztatási ráta regionális különbségeivel magyarázza, valamint utal arra, hogy az egy főre jutó GDP még mindig fontos mutatója a kohézió hiányának, illetve az általános jólétnek;

23. aggodalommal veszi tudomásul a kohéziós jelentés arra vonatkozó kijelentését, hogy noha a tagállamok az elmúlt években közelebb kerültek egymáshoz, a tagállamokon belüli fejlettségi különbségek tovább nőttek. Az RB arra szólít fel, hogy a jövőben a régiókon belüli esetleges eltérések vizsgálatára is kerüljön sor;

24. hangsúlyozza a kohéziós jelentés a régiók regionális versenyképességét meghatározó tényezőkről szóló megállapításait, amelyek szerint a következők különösen fontosak:

– megbízható makroökonómiai keretfeltételek,

– hatékony és eredményes irányítás,

– meglévő anyagi és immateriális infrastruktúra a közlekedési és az energiaszektorban, az ellátás és hulladékkezelés területén, az IT-szektorban stb., valamint a szociális szolgáltatások területén,

– innovációs képesség és innovatív tevékenység regionális szinten,

– környezetvédelem és életfeltételek;

25. a régiókon belül a kutatásra és fejlesztésre fordított kiadásokat illetően aggodalommal állapítja meg, hogy az erre fordított kiadások Európa több mint 100 régiójában a GDP 1 %-a alatt maradnak, ugyanakkor, mint ahogy azt a jelentés is megállapítja, az innovációs képesség és a gazdasági teljesítőképesség, valamint a fejlődés egymással összefügg;

26. kiemeli a kohéziós jelentés azon kijelentéseit, amely szerint a régiók versenyképessége attól is függ majd, hogy képesek leszünk-e a humántőkébe történő befektetések révén tartósan képzett munkaerőt biztosítani, és ebben az összefüggésben megállapítja, hogy a képzettségi szintek az egyes régiók között jobban eltérnek egymástól, mint az Európai Unió tagállamai között;

27. különösen aggasztónak tartja, hogy a 25 és 34 év közötti, posztsekunder képzésben részesült fiatalok aránya a leszakadó régiókban 5 százalékponttal alacsonyabb, mint más régiókban;

28. felhívja ugyanakkor a figyelmet arra, hogy számos leszakadó régió komoly erőfeszítéseket tesz a hiány orvoslására. Ugyanakkor ezekből az erőfeszítésekből a régió sokszor nem profitál, mert a képzésük lezárása után sokan elhagyják ezeket a leszakadó régiókat. Ezért a kohéziós politikának a jövőben lakosságpolitikai szempontokat is jobban figyelembe kellene vennie és az elvándorlással szemben vonzó alternatívákat kellene állítania;

29. a jövőbeli kohéziós politikának az energiapolitikában betöltött szerepét illetően utal arra, hogy Európában a nagyobb jólétben élő tagállamoknak a legalacsonyabb az egy főre eső energiafogyasztásuk. Ennek következtében az energiaárak emelkedése elsősorban az EU leggyengébb tagállamait és régióit fogja érinteni;

30. ezért ebben az összefüggésben hangsúlyozza, hogy a regionális politika keretén belül támogatni kell a megújuló energiaforrásokat és az energiahatékonyságot;

Társadalmi kohézió

31. aggodalommal figyeli a kohéziós jelentés azon megállapítását, amely szerint még sokáig nem sikerül elérni a lisszaboni folyamat arra vonatkozó célkitűzését, hogy a munkaképes korú lakosság 70 %-át foglalkoztassák;

32. úgy látja, hogy a fiatalok munkanélkülisége elleni küzdelem a kohéziós politika fontos feladata, valamint kiemeli a kohéziós jelentés arra vonatkozó megállapítását, hogy a fiatalok 18,6 %-os munkanélküliségi rátája az általános munkanélküliségi ráta kétszerese;

33. kiemeli a kohéziós jelentésnek azt a megállapítását, hogy az Európai Unióban a munkanélküliségi ráták regionális különbségei csökkentek az elmúlt években: a leggazdagabb és legszegényebb 10 %-ba eső régiók közötti különbség 2000 és 2005 között 19-ről 16 %-ra esett vissza;

34. a kohéziós politika sikerének bizonyítékát látja abban, hogy a leszakadó régiók átlagos munkanélküliségi rátája a 2000–2005-ös időszakban 13,4 %-ról 12,4 %-ra csökkent. Ugyanakkor rámutat, hogy a munkanélküliségi ráta több mint 2 %-kal emelkedett 17 leszakadó régióban, a fejlett régiókban pedig az átlagos munkanélküliségi ráta alig 8 %-os volt az összehasonlítási időszakban, és így a két régiócsoporthoz átlagos munkanélküliségi rátája közötti különbség még mindig 50 %-nál nagyobb. A leszakadó régiók munkanélküliségének leküzdése tehát továbbra is a kohéziós politika egyik legfontosabb célkitűzése marad;

35. kiemeli az Európai Bizottságnak a demográfiai változás gazdasági és társadalmi kohézióra gyakorolt hatásával kapcsolatban tett azon kijelentéseit, amely szerint az alacsonyabb születési ráta hosszú távon erősen visszafogná Európa gazdasági fejlődését. Eszerint 2011-ig csak viszonylag kevés következménnyel kell számolnunk, mivel addig a népes évszázadokhoz tartozók gazdaságilag még aktívak, a 2012–2017-es időszakban a fiatal munkaerő csökkenése magasabb foglalkoztatási rátával ellensúlyozható, végül 2017 után kimerülnek ezek a lehetőségek. E téren elsősorban a tagállamok népesedéspolitikája keretében kell lépéseket tenni. Ugyanakkor a kohéziós politika jövőbeli alakítása során a demográfiai szempontokra is nagyobb hangsúlyt kellene fektetni. Mindeközben a régiók különböző demográfiai fejlődését is erőteljesebben figyelembe kell venni: néhány régióban a demográfiai változások hatása sokkal korábban jelentkezhet, ott mielőbb cselekedni kell;

36. aggodalommal veszi tudomásul, hogy az alacsony születési ráták általános tendenciája mellett Európában 2000 és 2004 között összesen 77 NUTS II. szintű régióból vándoroltak el jelentős számban (elsősorban fiatalok). E két tendencia egybeesése tovább szűkíti a fenti területek gazdasági és szociális fejlődésének lehetőségeit;

37. utal arra, hogy számos nagyvárosban a népesség relatív fogyása együtt jár a környező területek népességének növekedésével. Ezzel párhuzamosan nőnek a foglalkoztatással kapcsolatos, városon belüli különbségek, illetve a migránsok népességbeli aránya, ami komolyan próbára teszi a városok integrációs kapacitásait;

38. megállapítja, hogy a kohéziós jelentésben a szegénység és kohézió témájáról készített elemzések az eltérő referencia-

időszakok és a korábbi jelentések megállapításaival való összevetés hiánya miatt részben leíró jellegűek, és nem nyújtanak világos értékelést a kohéziós politikai összefüggésekről. Az RB felkéri az Európai Bizottságot, hogy ezekre az összefüggésekre a gazdasági és társadalmi kohézió előrehaladásáról szóló következő jelentésében több figyelmet fordítson;

Területi kohézió

39. utal a kohéziós jelentés azon kijelentésére, amely szerint a tagállamokon belüli egyre nagyobb fejlődési különbségek főleg a nagyvárosi régiók növekedésére vezethetők vissza és támogatja az Európai Bizottság megállapítását, hogy a regionális politika továbbfejlesztéséhez a tagállamokban olyan politikai kezdeményezésekre van szükség, amelyek jobban törekednek az egyensúlyra, valamint támogatják a növekedést és a foglalkoztatást;

40. üdvözli ebben az összefüggésben, hogy a kohéziós jelentés elemzésébe most először felvettek egy a középmezőnyű városokat értékelő európai auditot is, valamint ennek fényében utal a város és környezete közötti sokrétű kölcsönhatásokra, például a munka- és lakóhelyük között nap mint nap ingázók tekintetében;

41. utal az Európai Unió számos legkülső régióját továbbra is jellemző fejlődésbeli elmaradásokra, illetve tudomásul veszi a kohéziós jelentésben kifejtett nagyon különböző és jelentős, az alapszolgáltatások és -infrastruktúrák biztosításával kapcsolatos kihívásokat, amelyekkel a hegyvidéki és a gyéren lakott területeknek, valamint a szigeteknek szembe kell nézniük;

42. hangsúlyozza azokat a kihívásokat, amelyekkel számos vidéki térségnek kell szembenéznie: az elvándorlást meg kell állítani és úgy kell alakítani, hogy ez a régiók számára elviselhető legyen. Nem szabad alábecsülni azt, hogy milyen hatalmas szerkezetváltás előtt állnak még az új tagországok a mezőgazdasági szektorban foglalkoztatottak magas rátája miatt. Félő, hogy ez az elvándorlási tendencia az EU számos vidéki térségében a jövőben is folytatódni fog. Az Európai Mezőgazdasági és Vidékfejlesztési Alap ezért fontos szerepet játszhatna abban, hogy ezekkel a kihívásokkal szembe tudjunk nézni;

43. ebben az összefüggésben utal a városi és vidéki térségek kapcsolatára és hangsúlyozza a kohéziós jelentés azon megállapítását, hogy ezen területek integrált fejlesztése érdekében összehangolt területkihasználási tervre és stratégiai területgazdálkodásra van szükség. Mindeközben kétségbevonhatatlan, hogy a városok egyben a vidéki területek fejlesztési pólusai is;

44. ebből a szempontból sajnálja, hogy a Tanács és a Régiók Bizottsága területfejlesztési menetrenddel és a fenntartható európai városokról szóló Lipcsei Chartával kapcsolatos munkáit a kohéziós jelentés nem vette figyelembe, és utal különösen a német elnökségnek a városfejlesztésről és a területi kohézióról 2007. május 24–25-én Lipcseben tartott informális miniszteri találkozóval kapcsolatban tett következtetéseire;

45. felszólítja az Európai Bizottságot, hogy már a kezdeti szakaszban vonja be a Régiók Bizottságát a lipcsei következtetések kapcsán tervbe vett alábbi jelentések kidolgozásába: stratégiai elemző jelentés arról, hogy a strukturális alapok programjai városi és területi vonatkozásának figyelembevétele 2010. április 1-jéig milyen kedvező hatásokkal járt az integrált városfejlesztésre és a területi kohézióra nézve, valamint a területi kohézióról szóló jelentés, mely a területfejlesztési menetrend és a fenntartható európai városokról szóló Lipcsei Charta prioritásai közötti szinergiák 2008-ig történő megteremtéséről folyó vitához járul hozzá;

46. támogatja először is a jelenleg az Európai Parlamentben folyó, a területi kohézió és a megfelelő mutatók tartalmi kialakításáról szóló vitát, illetve a Tanácsnak a szlovén elnökséghez intézett kérését, azaz hogy a 2008. tavaszi Európai Tanács előkészületeibe foglalja bele a területfejlesztési menetrendet és a Lipcsei Chartát;

A kohéziós politika hatása

47. utal a kohéziós jelentés azon állításaira, amelyek szerint a strukturális alapok 2000 és 2006 között elsősorban az infrastruktúra, a termelő beruházások és az emberi erőforrásba való beruházás területén kerültek felhasználásra, a kohéziós alpból származó eszközöket pedig egyenlő arányban fordították környezetvédelmi intézkedésekre és szállítási infrastruktúrára;

48. kiemeli a kohéziós jelentés HERMIN-modell alkalmazásával végzett számításait, amely szerint az abszolút GDP a legtöbb új tagállamban a támogatási időszakban akár 2,8 %-al magasabb lett és mintegy 570 000 új munkahellyel több jött létre, mint a kohéziós alapok nélkül. 2015-ig, a 2007 és 2013 közötti támogatási időszakot is beleszámítva, mintegy 9,3 %-os GDP-növekedéssel és 2 millió új munkahellyel számol, valamint ezeket a számításokat jó alapnak tartja a kohéziós politika hatásának értékelésére;

49. rámutat az EcoMod-modell számításaira, amely szerint Szlovákia, Litvánia, Lettország és Bulgária GDP-je 2020-ra a jelenlegihez képest 15 %-al lesz magasabb;

50. kiemeli a kohéziós jelentés arra vonatkozó megállapítását, hogy Franciaország, Németország, Hollandia, Spanyolország, Svédország és Nagy-Britannia a 2. célkitűzéshez tartozó területein a 2000–2006-os támogatási időszakban összesen 450 000 új munkahely jött létre;

51. pozitívan értékeli a kohéziós jelentés eredményeit, amely szerint a kohéziós politika tematikus támogatási területein lényeges előrehaladás történt. Így például a közlekedési infrastruktúra tekintetében a spanyol, illetve portugál autópályahálózat sűrűsége 1995 és 2004 között csaknem 48 %-kal, illetve 200 %-kal javult;

52. kiemeli azt a tényt, hogy a környezetvédelmi infrastruktúra vonatkozásában a kohéziós alap 1993 és 2002 között az állami kiadások 37 %-os növekedéséhez vezetett a támogatott országokban;

53. ezért egyetért a kohéziós jelentés azon értékelésével, hogy az új tagállamok környezetvédelmi infrastruktúrájának kiépítésére fordított kiadások a jövőben is különös jelentőséggel bírnak (főképp az ellátás és a hulladékkezelés területén);

54. hangsúlyozza a kohéziós politika fontos szerepét, amelyet a régiókban folyó kutatás és fejlesztés támogatásában játszik. Strukturális alapok fedezték a K+F célú ráfordítások 5 %-tól (Spanyolország) 18 %-ig (Litvánia) terjedő részét;

55. nem tartja kielégítőnek a jelentés azon megállapításait, amelyek a kohéziós politika kis- és középvállalkozásokra gyakorolt specifikus hatásaira térnek ki, és felkéri az Európai Bizottságot, hogy a következő időközi jelentésben részletesebben foglalkozzon a strukturális politika kv-kre gyakorolt hatásával;

56. hangsúlyozza a kohéziós politika humán erőforrások fejlesztésében játszott szerepét. Az elmúlt támogatási időszakban mintegy 69 milliárd eurót fordítottak a nők munkaerőpiachoz való jobb hozzáférésére (6 %), a munkavállalók alkalmazkodóképességének támogatására (22 %), az élethosszig tartó tanulást célzó intézkedésekre (23 %), az egyenjogúságra és a társadalmi integrációra (18 %), valamint az aktív munkaerő-piaci politikára (30 %). Ezáltal a munka termelékenység a kohéziós jelentés szerint 5 %-al nőtt;

57. alapvetően pozitívan ítéli meg a vidéki területekre vonatkozó intézkedéseket, amelyekre az elmúlt támogatási időszakban az EMOGA Orientációs Részlegén belül 14 milliárd eurót használtak fel. Ugyanakkor utal arra, hogy a jövőben jobban össze kell hangolni egymással a regionális politika és a vidéki térség agrárpolitikája eszközeinek koordinálását, különösen a lisszaboni stratégia célkitűzéseinek elérése érdekében. Ez a jelenlegi támogatási időszak egyik legnagyobb kihívása annál is inkább, mivel a vidéki területeket támogató eszközök már nem a regionális politikához kötődnek;

58. hangsúlyozza az INTERREG program pozitív szerepét: a program révén a 2000–2006-os támogatási időszakban összesen 5,8 milliárd eurót fordítottak a határokon átnyúló, transznacionális és interregionális együttműködésre. Éppen a határokon átnyúló együttműködés és az európai tapasztalatcserék terén töltenek be ezek a programok fontos szerepet abban, hogy tevékenyen figyelemmel kísérjék az európai régiók integrációját;

59. kedvezően értékeli az URBAN II keretében tett intézkedéseket is, amelyek révén a legutóbbi támogatási időszakban 70 város és 2,2 millió lakos kapott támogatást ahhoz, hogy szembeszálljon a városi területek előtt álló szociális és gazdasági kihívásokkal. Ugyanakkor további cselekvésre is szükség van ahhoz, hogy nőjön a kohéziós politika keretében, a növekedésnek és foglalkoztatásnak az operatív programokkal való ösztönzése céljából hozott várospolitikai intézkedések hatékonysága;

60. hangsúlyozza az EQUAL szerepét is, amellyel az elmúlt 7 évben 3,27 milliárd euróval csaknem 3000 projektet hajtottak végre a tagállamokban az európai foglalkoztatási stratégia megvalósításáról szóló tapasztalatcserre ösztönzése céljából;

61. méltatja az Európai Beruházási Bank munkáját is, amely a 2000–2006-os támogatási időszakban eszközeinek kb. 71 %-át regionális politikai projektekre fordította;

62. utal arra, hogy a 2000–2006-os támogatási időszak összes hatása csak 2008-ban, az ezen időszakból származó kifizetések lezárása után értékelhető, ezért kéri az Európai Bizottságot, hogy a következő kohéziós jelentésben a 2000-től 2006-ig tartó támogatási időszak értékelését helyezze középpontba;

A tagállami politikák hatása a gazdasági és társadalmi kohézióra

63. megállapítja, hogy a tagállamoknak a gazdasági és társadalmi kohézió érdekében tett erőfeszítései az általános költségvetési konszolidáció és a módosított lisszaboni stratégia elérését célzó nemzeti reformtevékenységek előterében zajlanak;

64. ennek kapcsán tudomásul veszi, hogy a kohéziós országok kivételével számos tagállamban csökkent az állami beruházások mennyisége, az 1993-as szintről, a GDP 2,9 %-áról 2005-re 2,4 %-ra. Ezzel szemben a 2004-ben csatlakozott országokban az állami beruházások jelentősen növekedtek, jelenleg mintegy 50 %-kal múlják felül a többi tagállamét;

65. megállapítja, hogy az új tagállamokban a kiadások növekedése konszolidációs intézkedésekkel járt együtt;

66. hangsúlyozza azt az általános tendenciát, hogy az állami költségvetések nehéz helyzete ellenére a források újraelosztása révén csak kis mértékben csökkentek, sőt akár növekedtek is a gazdasági és társadalmi kohéziót célzó intézkedésekre fordított eszközök a gazdasággal kapcsolatos beruházások terén;

67. sajnálatát fejezi ki afelett, hogy az állami költségvetések elemzését tekintve nem kapott elegendő figyelmet az egyes országok speciális helyzete, például az állami kiadások konszolidációjának szükségessége a német egyesítés után;

68. üdvözlöi azt a számos tagállamban általános tendenciát, hogy a helyi és regionális önkormányzatok nagyobb figyelmet kapnak az állami beruházások szereplőiként, amint – a kohéziós jelentés szerint – elsősorban Dániában, Spanyolországban, Olaszországban, Portugáliában, Nagy-Britanniában és Finnországban előfordult, ahol a helyi és regionális önkormányzatoknak az állami beruházásokban való részvétele az 1995–2004 időszakban akár 10 %-kal is megnőtt;

69. tudomásul veszi, hogy a helyi és regionális önkormányzatok részesedése az állami beruházási kiadásokban az új tagállamokban, Lengyelország, Csehország és Lettország kivételével, jóval kevesebb, mint 50 %;

70. kiemeli a kohéziós jelentés megállapítását, amely szerint ez összefügg egyrészt a beruházási projektek felszívóképességével és minőségével, másrészt a decentralizáció mértékével,

amennyiben decentralizált szinten működőképes az adminisztráció;

71. elégedetten veszi tudomásul a kohéziós jelentés állításait a strukturális alapokból való magas szintű finanszírozás és az új tagállamok gazdasági stabilitásának kialakulása közötti kapcsolatról. Eszerint az új tagállamokban nagymértékű növekedést és ugyanakkor az államháztartás konszolidációját sikerült elérni. Ebből egyértelmű, milyen hatással járt az euróra való tekintettel a pénzügyi politikai stabilitásra irányuló európai politika, valamint a növekedés és kohézió érdekében a strukturális alapok révén történő beavatkozás. Ez a kombináció azt is lehetővé tette, hogy az elmúlt években a valutaárfolyamok viszonylag stabilak legyenek az euróhoz képest;

A közösségi politikák hatása a gazdasági és társadalmi kohézióra

72. az európai kutatási és innovációs politikára tekintettel hangsúlyozza, hogy a programok elsősorban Európa nemzetközi versenyképességének fokozására irányulnak. Ezért az erre szánt eszközöket az egész EU-ra kiterjedő pályázati felhívások keretében osztják szét;

73. ezért tudomásul veszi, hogy a 6. kutatási keretprogramban részt vevő intézmények mindössze 18 %-a található leszakadó régióban, és támogatja a kohéziós jelentés nézőpontját, amely szerint az európai kutatástámogatás és a kohéziós politika, mivel az európai kutatás és fejlesztés javítására irányulnak, egymást kiegészítő célokat követnek, valamint ugyanakkor üdvözlöi, hogy a 7. kutatási program keretében a KnowReg2-höz hasonló kezdeményezések az európai kutatástámogatás regionális dimenzióját erősítik;

74. a versenyképességi és innovációs keretprogramra (VIK) való tekintettel hangsúlyozza, hogy ez a program ésszerűen kiegészítheti a kohéziós politikai intézkedéseket, például azáltal, hogy a kkv-k vagy a megújuló energiák támogatására irányul;

75. az európai versenypolitikát tekintve kiemeli a kohéziós jelentés megállapítását, amely szerint a leszakadó régióknak az EK-Szerződés 87. cikkének (3) a) bekezdése alapján nyújtott állami támogatások a 2003-as 19 milliárd euróról 2005-re 11 milliárd euróra csökkentek;

76. utal arra, hogy az EK-Szerződés 87. cikke (3) a) bekezdésének megfelelő támogatások csökkenésével párhuzamosan a kohéziós országokban az állami segélyek egyre inkább a lisszaboni és götebörgi célok (környezet, regionális támogatások, kkv-k, foglalkoztatás, képzés és kutatás) elérésére irányulnak. A tagországok több mint fele ezekre a horizontális célokra összpontosítja a támogatásokat;

77. tudomásul veszi, hogy az Európai Unió bővítése ellenére az új támogatási időszakban a népességnek mindössze 34 %-a él az EK-Szerződés 87. cikk (3) a) bekezdésének megfelelő, leszakadó régiókban;

78. tudomásul veszi a kohéziós jelentés állításait, amelyek szerint a közös agrárpolitika piaci rendtartásai különösen a nagyobb termelési egységekkel rendelkező, erősebb régiókat részesítik előnyben, ezért hangsúlyozza annak szükségességét, hogy a jelenlegi támogatási időszakban a vidékfejlesztési eszközöket elsősorban a konvergenciaregiókban használják fel, és üdvözli, hogy a moduláció révén lehetséges a vidékfejlesztésre fordított eszközök további növelése ebben a támogatási időszakban;

79. utal arra a kihívásra, hogy a következő években elsősorban a mezőgazdaságban foglalkoztatott nagy arányú munkaerővel rendelkező országokban a versenyképes mezőgazdaság felé való átmenetet a vidéki területeken a gazdasági tevékenységek diverzifikációjához kössék;

80. kiemeli a kohéziós jelentés megállapításait, amelyek szerint az EU költségvetését tekintve a kohéziós politika központi szerepet játszott az Európai Unió felépítése során abban, hogy az Unióban minden polgár egyenrangúan vehessen részt az európai belső piacon;

81. az európai költségvetési politikát tekintve tudomásul veszi, hogy a kohéziós politika jelenleg az EU költségeinek egyharmadát teszi ki, 2013-ban pedig eléri majd az 54,2 milliárd eurót, valamint utal arra, hogy a kohéziós politikának az Unió GDP-jéhez viszonyított aránya 2013-ra körülbelül 0,35 %-ra fog csökkenni – a 2004-es csaknem 0,4 %-hoz képest;

82. hangsúlyozza, hogy mivel az EU bővítésére a jelenlegi támogatási időszak végén került sor, a kohéziós eszközök mintegy 85 %-a kerül a leszakadó régiókhoz, míg 1989-ben ez az arány 56 % volt. Az új tagállamok előreláthatólag az összes kohéziós eszköz 52 %-át fogják kapni, míg a népességnek mindössze 21 %-át adják;

83. sajnálatát fejezi ki afelett, hogy a kohéziós jelentés vonatkozó fejezete még nem tartalmaz átfogó koncepciót a kohéziós politika és az egyéb közösségi politikák közötti kölcsönhatások erősítésére, és felkéri az Európai Bizottságot, hogy az EU pénzügyi rendszerének tervezett reformjára való tekintettel a következő jelentések egyikében pótolja ezt a hiányt;

84. hangsúlyozza, hogy szükség van a meglévő eljárások (pl. hatástanulmány) keretében, minden érintett szereplő közreműködésével folytatott párbeszédre, amely az európai törvényalkotásnak a fenntartható regionális és városfejlesztésre gyakorolt lehetséges hatásainak vizsgálatára és figyelembevételére, valamint a helyi és regionális önkormányzatokat érintő EU-politikák és uniós kezdeményezések hatékonyabb összehangolására szolgál. Felkéri az Európai Bizottságot, hogy már a kezdeti szakaszban vonja be ezekben a folyamatokba;

A kohéziós politika reformja a 2007–2013-as időszakban

85. tudomásul veszi a kohéziós jelentés megállapításait, amelyek szerint a kohéziós politikának a 2007–2013 időszakra

tervezett reformja a bevált elvek megtartására irányul a programozást, a partnerséget, a társfinanszírozást és az értékelést tekintve, valamint újítások bevezetésére az erősebb stratégiát, további decentralizációt, javított hatást érintően és egyszerűsített adminisztráció révén;

86. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politika szorosan kötődik a lisszaboni stratégiához, aminek eredményeképpen a programozási folyamat nagyobb mértékben a növekedési és foglalkoztatási programokra összpontosult. Ez azonban csak akkor biztosítható, ha a tagállamokban gyakori a tapasztalatcsere a kohéziós és strukturális politikában illetékes szervek, valamint a nemzeti reformtervek kidolgozásáért felelős intézmények között;

87. a strukturális eszközöknek a lisszaboni célok érdekében történő felhasználását („earmarking”) tekintve hangsúlyozza, hogy a konvergenciaszabályozók mintegy 64 %-át és a versenyképességre szánt eszközök több mint 80 %-át használják fel ezeken a területeken, és így elérhetők a közösen kitűzött célok. Ezáltal 210 milliárd euró értékben kerül sor beruházásokra a növekedés és foglalkoztatás terén;

88. a kohéziós politikának a lisszaboni célokra való összpontosítását tekintve utal arra, hogy a gazdasági és társadalmi kohézió erősítése az Európai Unió egyik önálló célkitűzése. Nem szabad tehát azt a benyomást kelteni, hogy a kohéziós politika kizárólag a lisszaboni célok megvalósítását szolgálja;

89. méltatja, hogy az Európai Bizottság az alapokról szóló, az eddig hatályos 10 rendeletet leváltó egységes rendelettel megkísérel nagyobb átláthatóságot és egyértelmű jogi szabályozást létrehozni. Ez a kohéziós alapnak az alapokról szóló általános rendeletbe való beemelésére is érvényes;

90. kimondja, hogy a reform hatásainak átfogó, a strukturális alapok programozására és megvalósítására vonatkozó értékelése csak az operatív programok engedélyezése és elindítása után lehetséges, és kéri az Európai Bizottságot, hogy ezt az értékelést végezze el a következő jelentések egyikében;

91. kéri, hogy mivel a lisszaboni és a göteborgi stratégiák céljainak elérésében, illetve a társadalmi integráció – például a bevándorlók beilleszkedése – megteremtésében központi szerepet játszanak az európai városok, az ötödik kohéziós jelentésben szenteljének külön fejezetet a városi dimenzióknak;

Új kihívások

92. úgy véli, hogy a gazdasági és társadalmi kohézióról szóló negyedik jelentés a kohéziós politika jövőbeli, a 2013 utáni időszakra vonatkozó kialakításáról szóló vita kezdete, valamint hogy ehhez a kohéziós politika jövőbeli kihívásainak átfogó elemzése szükséges, és nézetei szerint a negyedik kohéziós jelentésről szóló közlemény elemei az első lépést jelentik ebben az irányban. Ezenkívül megjegyzi, hogy a kohéziós politikán kívül az EU más politikái is igyekeznek megküzdenni a jelentésben megfogalmazott kihívásokkal;

93. hangsúlyozza, hogy a globalizáció következtében a tagállamokban, főként helyi és regionális szinten átszervezés és modernizálás szükséges, és utal a kohéziós jelentés azon állításaira, amelyek szerint a globalizáció különféle hatást fog gyakorolni az egyes gazdasági ágakra és régiókra, és tudatában van annak a ténynek, hogy az ehhez való alkalmazkodás igénye nemcsak a leszakadó régiókban, hanem az EU többi régiójában is jelentkezni fog. E folyamatok során tekintetbe kell venni a régiók kulturális örökségét is;

94. utal azonban arra is, hogy kohéziós politika legfőbb kihívása a gazdasági változásokhoz való alkalmazkodás képességének ösztönzése a technológiai fejlődés, a képzés és továbbképzés támogatása révén, a globalizáció nyújtotta esélyek kihasználásának lehetővé tétele érdekében;

95. megállapítja, hogy az éghajlatváltozás is különbözőképpen fog hatni Európa régióira, például az árvízvédelmet és a változó klimatikus adottságokat tekintve új átszervezési és alkalmazkodási igény jelentkezik a mezőgazdaságban. A megújuló energiaforrások fejlesztése ugyanakkor új lehetőségeket is megnyit a növekedésre és foglalkoztatásra, valamint az új, világ-méretű piacokra;

96. a kohéziós jelentéssel egyezően úgy véli, hogy a növekvő energiaárak elsősorban azokat a régiókat fogják sújtani, amelyekben alacsony az energiahatékonyság és nagy energiafelhasználású gazdasági ágazatok találhatóak. Ez a tendencia ugyanakkor az EU külső, illetve legkülső régiói szigeteit, hegyvidéki és elmaradottabb területeit is az elé a kihívás elé állítja, hogy a magasabb szállítási költségek dacára meg tudják tartani saját növekedési potenciáljukat;

97. kiemeli a kohéziós jelentés megállapításait, amelyek szerint a demográfiai változás fokozatosan központi növekedési és fejlődési akadállyá változhat az Európai Unió sok régiója számára;

98. ebben az összefüggésben a régióknak az általános képzési szint javítása és az iskolából kimaradók arányának csökkentése érdekében tett kezdeményezéseit fontos feltételnek tekinti ahhoz, hogy nagyobb produktivitás és értékteremtés révén enyhíthetők legyen a népesség elöregedésének következményei;

A kohéziós politika jövője

99. utal arra, hogy a kohéziós politika jövőbeli kialakításáról szóló vita az elkövetkező években az EU-költségvetés reformjáról szóló vitához fog kapcsolódni. Ehhez a következő években különböző alternatívákat kell kialakítani, és fel kell mérni a jelenlegi EU-politikákat. Ugyanakkor az Európai Bizottság a gazdasági és társadalmi kohézióról szóló ötödik jelentésében további hozzájárulást fog tenni a vitához;

100. úgy véli, hogy az Európai Bizottság által a kohéziós jelentésről szóló közleményben felvetett kérdések az első hozzájárulást jelentik a jövőbeli vitához, és a kérdések megválaszolásához a következő javaslatokat teszi;

A kohéziós politika mennyire van felkészülve az elkövetkező években az európai régiók előtt álló kihívásokra?

101. utal arra, hogy az európai régiók csak akkor tudnak megbirkózni az előttük álló kihívásokkal, ha az egész Európára kiterjedő stratégiai iránymutatások és a regionális szintű eszköz-felhasználáshoz szükséges rugalmasság között egyensúly van;

102. úgy véli, cselekvésre van szükség ahhoz, hogy a régiók speciális jövőbeli stratégiák kifejlesztésével idejében azonosítsák a jövőbeli kihívásokat, és a régiók európai szintű összehasonlítása révén meghatározzák az egyes régiók Európában elfoglalt helyzetét. Ennek során vizsgálatra szorul, hogy szükség van-e, illetve ha igen, milyen mértékben a kohéziós politika értékelésére szolgáló új mutatókra;

103. kiemeli, hogy ösztönözni kell az intenzívebb gondolatcserét és együttműködést a regionális politikák új megközelítéseit és modelljeit illetően a kutatók, nemzeti kutatóintézetek és regionális tanulmányokkal foglalkozó egyesületek között annak érdekében, hogy hatékonyabb módokat találjunk az elgondolásoknak és gyakorlati alkalmazásainak a politikák kialakítása, végrehajtása és értékelése területén történő terjesztésére, és javasolja az Európai Bizottságnak, hogy biztosítson megfelelő mechanizmust, amely támogatja az e területen történő együttműködést, hálózatépítést és ismeretterjesztést;

Milyen választ adhat a regionális politika a globalizációra?

104. a globalizációt a strukturális változások további folyamatának tekinti, amely Európa régiói és települései számára esélyeket és veszélyforrásokat is jelent;

105. a regionális politika révén lehetővé válik a globalizáció számos gazdasági és szociális következményeinek megfelelő kezelése, mivel e politika keretén belül több ágazatot érintő és helyi szintű válaszok születhetnek;

106. üdvözli, hogy a kohéziós jelentésben első alkalommal kerül sor más országok, főként az USA, Oroszország és Kína regionális politikájának részletesebb vizsgálatára, ami fontos hozzájárulás a regionális fejlesztési stratégiákról szóló világméretű összehasonlítás és tapasztalatcsere megvalósításához;

107. felkéri az Európai Bizottságot, hogy a jövőben is nagyobb figyelmet fordítson a globalizáció regionális és ágazati hatásaira, hogy ezáltal fontos információkkal láthassa el a helyi és regionális önkormányzatokat a globalizáció regionális szintű tendenciáiról és kihívásairól;

108. elsősorban a kínálati tényezők erősítésén alapuló, előretekintő regionális politikát tekinti eszköznek ahhoz, hogy a piacokért és vállalatokért folytatott világméretű versenyben a jövőben is lehetséges legyen az elért fejlődési szint megtartása;

109. hangsúlyozza, hogy a globalizációt visszafordíthatatlan folyamatként kell elfogadni, és innovációk és teljesítőképesség révén a regionális szükségletekhez igazított fejlesztési stratégiákat kell kialakítani;

Milyen szerepet játszhat a kohéziós politika az éghajlatváltozásra vonatkozóan?

110. az éghajlatváltozást az egyik legnagyobb globális kihívásnak tekinti, amellyel csak nemzetközileg egyeztetett és integrált, számos intézkedéscsomagot tartalmazó koncepció segítségével lehet megbirkózni;

111. a kohéziós politika szerepét elsősorban abban látja, hogy ösztönzi a CO₂-kibocsátás csökkentését, az energiahatékonyságot és a megújuló energiaforrások felhasználását, főként a leszakadó régiókban. Ennek során ezek a régiók profitálhatnak abból, hogy e téren már jelenleg is kialakultak új piacok és létrejöttek új vállalatok;

112. hangsúlyozza azonban a kohéziós politika korlátait is: például nem képes kiegyenlíteni a kibocsátáskereskedelem téves elosztási politikájának következményeit vagy az esetleges versenytorzulásokat;

Hogyan fejleszthetők tovább a kohéziós politikában a növekedést és foglalkoztatást célzó kezdeményezések?

113. úgy véli, hogy a kohéziós politikát továbbra is a szolidaritás elve kell, hogy vezérelje, és súlypontját a jövőben is a növekedésre és a foglalkoztatásra kell helyezni. E politika hatékonyságának növelése érdekében a Régiók Bizottsága egy, a lisszaboni folyamatot nyomon követő platformot hozott létre, amely lehetővé teszi a helyi és regionális önkormányzatok számára a partnerségben folytatott munkát és a bevált gyakorlatok cseréjét az érintett területen;

114. ennek kapcsán szükségesnek tartja tisztázni, milyen szerepet kell játszaniuk a jövőbeli támogatási eszközöknek a célok elérésében, például az elveszített támogatásokra, illetve a megújuló alapokra való tekintettel;

115. megfontolandónak tartja, hogy a jövőben a kohéziós politikának figyelembe kell vennie, hogy a növekedést és foglalkoztatást Európa jelenlegi erős oldalainak további erősítésével is el lehet érni, de a leggyengébb és legtöbb problémával rendelkező régióknak a felzárkóztatása révén is. Az ehhez kapcsolódó problémák elemzése választ ad arra a kérdésre is, hogy milyen mértékben kell a kohéziós politikai eszközöket a különböző típusú célterületekre összpontosítani;

116. felkéri az Európai Bizottságot, hogy a növekedés és foglalkoztatás kérdését ne csak a kohéziós politikára vonatkoztassa, hanem vizsgálja meg azt is, hogy a többi EU-politika összességében hogyan felelhet meg ennek az átfogó célnak;

117. ebben az összefüggésben utal a belső piaci stratégia átdolgozására, amely a kohéziós politika jövőbeli kialakításáról szóló vitával párhuzamosan fog zajlani;

Milyen szerepet kell játszaniuk a jövőben a helyi és regionális önkormányzatoknak a kohéziós politikában a kihívások leküzdése érdekében?

118. nézőpontjának igazolását látja a kohéziós jelentés megállapításában, amely szerint a helyi és regionális szereplők hatékony bevonása az adminisztráció javulásához és a strukturális támogatások hatékonyságának növeléséhez vezetett;

119. ebből azt a követelményt vezeti le, hogy a jövőben az eddigieknél is nagyobb mértékben vonják be a helyi és regionális önkormányzatokat a kohéziós politika tervezésébe és megvalósításába;

Hogyan kell megosztani az illetékességi köröket az európai, a nemzeti és a regionális szint között a jövőben a kohéziós politikában?

120. úgy véli, hogy a kohéziós politikával kapcsolatos jövőbeli illetékességi körökről szóló vita erősen függ a kohéziós politika jövőbeli eszközeitől és céljaitól, és ebben az összefüggésben utal a 2007–2013-as pénzügyi terv megvitatása keretében zajló nehéz tárgyalásokra;

121. javasolja, hogy az Európai Bizottság átfogóan értékelje ki a jelenlegi kohéziós politikai illetékességi köröket, és vonja bele ebbe a jelenlegi adminisztrációval, a félidős mérleggel és a támogatási időszak hosszával kapcsolatos tapasztalatokat;

122. kéri, hogy megfelelő viszony legyen az EU részéről top-down módon meghatározott követelmények és az eszközök megválasztását és a végrehajtást illetően szükséges rugalmas bottom-up megközelítés között;

Hogyan képes a kohéziós politika az eddigieknél hatékonyabban támogatni a tagállami erőfeszítéseket?

123. úgy véli, hogy a tagállami erőfeszítések jobb európai támogatásának lényeges előfeltétele, hogy a tagállamok közös nevezőre jussanak a kohéziós politika feladatait és céljait illetően;

124. kéri ezért az Európai Bizottságot, hogy vitassa meg a tagállamokkal a tagállami és európai regionális fejlesztési eszközök közös céljait, és a szubszidiaritás és az arányosság elvét figyelembe véve még alaposabban egyeztesse őket egymással és a regionális és helyi önkormányzatok körülményeivel. A vitába be kell vonni az európai strukturális politikai eszközök jövőbeli szerkezetét, számát és feladatait érintő kérdéseket is;

125. hangsúlyozza, hogy a kohéziós politikát a leggyengébb és legnagyobb problémákkal küzdő régiókon kívül is szükséges folytatni, és felteszi ennek kapcsán a kérdést, hogy ezekben a régióban hogyan lehet növelni a beavatkozások hatékonyságát;

Hogyan lehet erősíteni a tagállami politikák és más európai politikák kapcsolódását a kohéziós politikához?

126. úgy véli, sokat kell tenni annak érdekében, hogy hangsúlyt kapjon az európai kohéziós politika és az egyéb EU-politikák egymást kiegészítő jellege, és bírálónan jegyzi meg ennek kapcsán, hogy a kohéziós jelentés megfelelő fejezetében tett kijelentések nem elegendőek;

127. jó alapot lát ebben ahhoz, hogy az EU-költségvetés jövőbeli felhasználásáról szóló vita megkezdése előtt ésszerű megoldás születessen, amelyet a kohéziós politikai célok és az EU egyéb céljai megfelelő összefüggésbe helyeznek;

128. hangsúlyozza annak szükségességét is, hogy a tagállamokkal idejében párbeszéd kezdődjön arról, hogy milyen eszközöket használnak fel nemzeti szinten, és hogyan kapcsolhatják össze azokat a jövőbeli európai eszközökkel;

Milyen új együttműködési lehetőségek nyílnak meg a régiók előtt az EU-n belül és kívül?

129. az Európai Unión belüli regionális együttműködés támogatását fontos eszköznek tekinti az eszközfelhasználás hatékonyságáról, a jövőbeli témákról és a megvalósítási folyamatokról szóló tapasztalatcseréhez és a saját teljesítőképesség összehasonlításához. Különösképpen hangsúlyozza, hogy az Európai Bizottság „Régiók a gazdasági változásért” című kezdeményezése, mely a gazdasági modernizáció elősegítését és a versenyképesség növelését célozza, a fejlettebb régiókban megszerzett tapasztalat és bevált gyakorlatok érvényre juttatásának és terjesztésének fontos hordozója lehet;

130. úgy véli, hogy a helyi és regionális szint esetleges bevonása a Kínával és Oroszországgal nemrég egyeztetett strukturált párbeszédbe jó alapot nyújt ahhoz, hogy a regionális politika új utakon járjon, a meglévő tapasztalatok ezen országok rendelkezésére álljanak, és ezáltal hozzájáruljanak a regionális fejlődés stabilizálásához ezekben az államokban;

131. a Régiók Bizottságát fontos közvetítőnek tekinti, amely ösztönzi az európai régióknak a kohéziós politika jövőbeli kialakításáról szóló párbeszédét, valamint megtalálja a határokon átnyúló, nemzetek feletti és régiók közötti együttműködés új formáit, főként a területi együttműködés új jogi eszközének felhasználását tekintve;

A Régiók Bizottsága hozzájárulása a kohéziós politika jövőjéről szóló vitához

132. úgy véli, hogy ezen kérdések átfogó értékelése részben csak az érintettekkel és az európai intézményekkel szorosan együttműködve lehetséges, valamint hogy ez az első vélemény csak a kezdete egy hosszabb vitának;

133. utal azonban arra, hogy ezeken a kérdéseken túlmenően átfogóan meg kell vitatni a kohéziós politika jövőbeli elveit a kiemelt területeket, a partnerségeket, a többéves időtartamot és a kormányzást tekintve, ezért a „Területi kohéziós politika” szakbizottság keretein belül „előrettekintő csoportokat” fog létrehozni, amely a többi intézménnyel való kapcsolattartóként és a kohéziós politika jövőjéről szóló további viták fórumaként fog működni;

134. felszólítja elsősorban az Európai Parlamentet arra, hogy a Régiók Bizottságával együttműködve keressen lehetséges válaszokat az itt feltett kérdésekre, hogy ezzel hozzájáruljon az európai kohéziós politika jövőjéről szóló vitához és ezáltal az EU-politikák összességéhez;

135. a megfelelő megállapodáson alapulva ezért szorosabb együttműködést javasol az Európai Parlament Regionális Fejlesztési Bizottsága és a Régiók Bizottsága „Területi kohéziós politika” szakbizottsága között annak érdekében, hogy a következő években konzultálhassanak a kohéziós politika jövőbeli kihívásairól, valamint vitafórumként működhessenek az Európai Bizottsággal való párbeszéd esetében. Ez például a két bizottság közös munkacsoportja révén valósulhat meg.

Kelt Brüsszelben, 2007. november 28-án.

a Régiók Bizottsága
elnöke
Michel DELEBARRE